

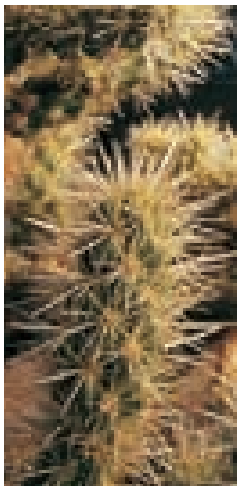
BOXSTER

TEXT/FOTO: THIN BOMAN FOTO: PER TRANÉ

TÖKNEN

Ibland kan världen kännas stor och främmande. Speciellt om du befinner dig långt ifrån ditt hemland i en miljö som är så olik din vardag att du tvekar på om du fortfarande befinner dig på samma planet. Men är det egentligen så annorlunda? Vi tog oss halvvägs runt jorden för att söka svar.

De snabba skiftningarna i det Kaliforniska landskapet är mycket fascinerande. Här går det att på några få timmar få se det mesta som vår värld kan erbjuda i form av naturupplevelser.

– BLACK COFFEE, SCRAMBLED EGGS, bacon and a glass of orange juice, please.

Så klassiskt och kolesterolfyllt amerikanskt som det bara kan bli när dagens första måltid ska intas på en diner mitt ute i den kaliforniska öknen. Om det ”klassiska” i det hela mest var en fördom eller inte brydde vi oss föga om när vi utsvultna och dammiga som två gamla kofösare la vår beställning till den måttligt entusiastiska servitrisen i baren. När vi tittade ut över lokalen i jakt efter ett lämpligt bord blev vi snabbt invinkade av en äldre herre iklädd skjorta, jeans och boots. Ingen uppseendeväckande klädsel i och för sig, vi var ju ändå i vilda västern. Nu var det dock inte i första hand kläderna som fick oss att acceptera hans inbjudan och slå oss ner. Det var snarare något i hans blick, en sån där genomärlig blick som plirade på en genom ett par tummade glasögon som förmodligen sett bättre dagar.

–Please join me, sa han på riktig cowboyamerikanska, om det nu finns någon sådan dialekt. Han vecklade snabbt ihop sin morgontidning för att göra plats för våra brickor och presenterade sig som Felix. Vi hade tydligen väckt hans nyfikenhet när vi några minuter tidigare hade tryckt in vår lilla silverfärgade Boxster mellan två monsterpickups på parkeringen utanför.

Frukosten smakade utmärkt och samtalet kretsade kring bilar, hästar och filmstjärnor. De två första samtalsämnena föll sig ganska naturliga med tanke på Felix klädsel och vårt fortskaffningsmedel. Men filmstjärnor? Jo det visade sig nämligen att vår nyvunne vän, innan han startade egen ridskola, hade livnärt sig inom rivningsbranschen. Som en följd av detta förfogade han över såväl dörrar från James Dean som fönster från John Waynes tidigare bostäder. Naturligtvis undrade han vilka vi var och vad vi gjorde där på en liten diner ”in the middle of nowhere”. Vi började entusiastiskt berätta om våra senaste dagar.

För att ta det hela från början hade vi åkt till Kalifornien för att utforska delstatens inre vägnät. Enligt säkra källor (en äldre herre hemmahörande i Santa Barbara som vi fick kontakt med via Porsche Club America) skulle öknen nordöst om L.A, men väster om Mojave vara väl värd ett besök, speciellt på vintern när temperaturen var något mer human än på sommaren. Att detta område inte ägnades många rader i de reseguider och kartböcker vi kommit över oroad oss inte speciellt mycket. Vi visste redan att Josuha Tree National Park kanske skulle vara vackrare och Death Valley förmodligen än mer extremt. Vad vi också visste var att vårt resmål skulle ha både Joshuatråd och sand plus en liten extra bonus i form av ett oändligt antal grusvägar. Vart dessa ledde eller om de överhuvudtaget var körbara var dock lite mer osäkert. Vårt uppdrag var att ta reda på det. Äventyret kunde börja.

Med vägkartan fullklottrad med anteckningar och vägbeskrivningar lämnade vi Los Angeles strax efter halv fyra på morgonen för att befinna oss i öknen när solens första strålar skulle träffa den här sidan av moder jord. Oturligt nog lyckades väldigt få solstrålar tränga igenom det molntäcke som för dagen hade bestämt sig för att ligga just där vi befann oss. Detta gjorde att vår ursprungliga plan sprack som en såpbubbla i en hagelstorm och vi blev tvungna att tänka om. Efter en kortare överläggning valde vi att följa en mindre väg som ledde upp mot slättmarkernas och öknen kant och mot bergens fötter. Dels för att vägen i sig såg väldigt kurvig och inbjudande ut och dels för att solen lyckats trycka undan molnen i öster och skapat en dramatisk blågul himmel strax ovanför bergstopparna. En utmärkt fond för dagens första bild. Vägen upp överträffade alla förväntningar. Landskapets palett gick sakta över från öknen gulaktiga mot bergens gröna färg och den svarta ”asfaltsormen” vi färdades på var relativt nylagd och oförsämrat lite trafikerad. En Porscheförars drömväg och med stor sannolikhet den typ av väg som snillena i Weissach (Porsches utvecklingscenter) hade i bakhuvudet när dom utvecklade Boxstern. Bilen trivdes som lejonet på savannen. Den perfekta kombination av smidighet och styrka som Boxstern besitter resulterar i en svårslagen körglädje. Vi njöt i fulla drag och oroad oss inte ens längre för det nyckfulla vädret.

Klockan närmade sig sex på morgonen och runt om oss började omgivningen vakna. På avstånd hörde vi hundskall och en och annan bil bröt då och då den annars påtagliga tystnaden. Vi hade svängt in på en mindre grusväg och hittat en öppen plats som omgavs av ett fantastiskt panorama. I väntan på rätt ljus, för fotograferingens skull, satt vi nu tysta och insöp vår omvärld. Bergen som sköt upp ur det platta landskapet dolde sina toppar i de tunna molnskyar som ännu inte riktigt ville släppa taget. Utför dess sluttningar störtade smältvatten ner i vilda forsar. Det var januari månad och ännu inte riktigt vår men å andra sidan finns ju inte riktigt de årstider som vi är vana vid. I bergen skulle ny snö falla men just nu var det plusgrader. Ett faktum som vi knappast klagade över. Under dagen skulle temperaturen här nere stiga till åtminstone 20° C, medan det uppe i bergen förmodligen inte skulle bli varmare än 5° C i skuggan.

De snabba skiftningarna i det Kaliforniska landskapet är mycket fascinerande. Här går det att på några få timmar få se det mesta som vår värld kan erbjuda i form av naturupplevelser. Att starta dagen med ett dopp i Oceanen (Stilla havet) och avsluta den på en afterski i en klassisk skidort (Bear Mountain) för att sedan på hemvägen åka genom en oas (Palm Springs) och till slut komma fram till en vimlande världsstad (Los Angeles) är en unik upplevelse som varmt rekommenderas. En form av jorden-runt

Det är mer Go-kart än Formel-1, i positiv bemärkelse. Mer lek än allvar och med toppen nerfälld och högerfoten planterad i kupémattan spelar det ingen roll hur gammal man är.

resa i microformat. Säg vad man vill om USA men det kan vara otroligt vackert. När vi, efter ett par timmar, var klara med fotograferingen bestämde vi oss för att utnyttja de ännu tomma asfaltsvägarna för lite provkörning. Att hitta utmanande vägar med kurvor och krön här ute är lättare sagt än gjort, men efter en titt på kartan och lite bläddrande i våra anteckningar finner vi vad vi söker.

Boxstern, som tillsammans med den nya 911 (1996), blev lite av Porsches räddning när företaget stod öga mot öga med sin värsta nedgång någonsin i början på 90-talet och var på vippen att tvingas till utförsäljning, är "ingångsbilen" i Porsches modellutbud. Den presenterades 1996 och har sedan dess bara ökat i volym och popularitet. År 2000 presenterade Porsche två nya motorer. En 2,7 liters och en 3,2 liters. För att skilja dem åt lade man till ett S efter Boxster på den stora versionen. För två år sedan fick modellen sin första stora ansiktslyftning och det är i det utförandet som bilen nu existerar. Boxstern är en mittmotorkonstruktion som förfogar över 260 hk (Boxster S) respektive 228 hk (Boxster). Kraften kommer från en sexcylindrig boxermotor som ligger placerad i vinkel snett bakom och delvis under stolarna. Det är denna motorplacering och bilens låga vikt som i första hand ger den de mycket speciella köregenskaperna.

Bilen känns liten, smidig och lättmanövrerad. Det är mer Go-kart än Formel-1, i positiv bemärkelse. Mer lek än allvar och med toppen nerfälld och högerfoten planterad i kupémattan spelar det ingen roll hur gammal man är, du kommer mentalt att befinna dig i ett bekymmerslöst första sommarlov med din bästa kompis. Det var i alla fall så vi kände när vi susade fram genom öknen.

Inte nog med att vi körde en så trevlig bil, vi hade dessutom hittat en fantastiskt bra väg. Stoltheten vi kände över vår förmåga att orientera oss i främmande land skulle dock inte bli så långvarig. Långt där framme på vägen började vi skymta något som såg ut som ett litet hus. Ju närmre vi kom desto klarare blev bilden av en vaktkur och en vägspärr. Inte riktigt vad vi väntat oss. Än mer förvånade blev vi när tre militärer med varsin M16 började närma sig vår bil som vi snabbt parkerat vid bommen. Nu är det kört tänkte jag medan kallsvetten började fukta panna och armhålor. Det hela visade sig dock inte vara allvarligare än att vägen vi valt korsade Edwards Airforce Base och fick därför endast användas av de som jobbade där eller hade särskilt tillstånd. Eftersom vi inte platsade i någon av dessa kategorier var det bara att vända om. Hade vi haft lite bättre timing och kommit på en vardag hade vi haft möjligheten att få en 90 minuters guidad tur runt de hangarer som

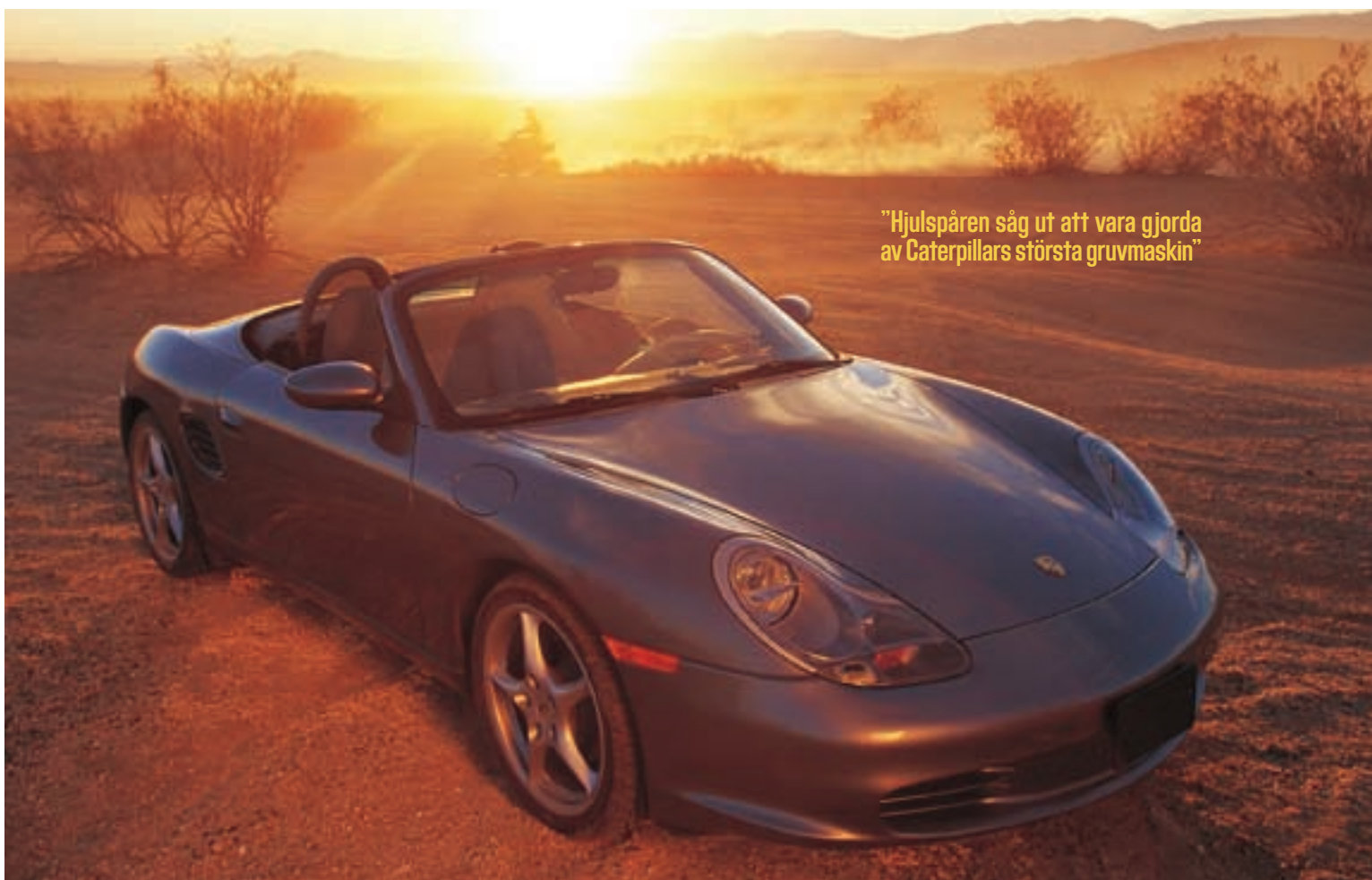
finns öppna för allmänheten. På Edwards A.F.B har det testats flygplan och utvecklats rymdfärjor sedan 40-talet. Det var bland annat här som Voyager, världens första plan att flyga jorden runt på en tank, startade och landade. Det var även här som Chuck Yeager, bakom spakarna på flygplanet X-1, första gången spräckte ljudvallen 1947. Och tro det eller ej, med tanke på vår otur, så var det här som ingenjör Kapten Edward A. Murphy arbetade efter andra världskriget. För er som inte redan gissat är det samma Murphy som tillskrivs titeln ”grundaren av Murphys lag”, lagen om alltings jävlighet. (Om något kan gå fel så kommer det att gå fel.) Återigen sattes vår kreativitet på prov. Vi hade inte tid att köra runt flygbasen så vi bestämde oss i stället för att på allvar ge oss i kast med det vi kommit hit för. Grusvägarna. Vi vände nosen mot nordost och gav oss av.

Öknens norr och väster om Los Angeles liknar inte riktigt det man normalt kallar öken. Istället för finkornig sand i böljande former, som i Death Valley längre norrut, består den till största del av grus och sten. Den är väldigt platt förutom vissa bergsknallar. Här och där bryter ett Joshuaträd eller en buskkoloni av den vågräta typografin och ger lite inslag av grönt i den annars gråguldammiga miljön.

Överallt i det platta landskapet löper mer eller mindre körbara grusvägar, så kallade ”dirtroads”. Det finns naturligtvis ett asfalterat vägnät för den som gillar lite jämnare och lugnare transporter. De flesta asfaltsvägarna är i mycket fint skick och vissa har till och med några kurvor. Men för våra medtrafikanter, som nästan uteslutande bestod av gigantiska husbilar med ännu större släp och amerikanska pick-ups, verkade asfalten mest vara ett nödvändigt ont. De är inte fordon gjorda för den ”belagda typen” av väg som ligger dem varmast om hjärtat. De kan istället knappt bärga sig att få komma ut bland grus och småbuskar, ställa upp sina portabla motordrivna ”villor” (vissa ser ut att rymma minst 3 rum och kök) i en halvcirkel och surra loss sina älsklingar från flak och släpvagnar. Här ute är det nämligen tvåtakt som gäller. Det fullkomligt dräller av fyrhjulingar, enduros och dirtbikes. Folk tar sitt pick och pack, lastar in hela familjen i husbilen och kör ut i öknens för en helg. Här lever man campingliv, grillar korv och kör cross tills man storknar. Trevligt familjegemyt i en amerikansk motoriserad tappning. Det är en sån här koloni som vi stöter på när vi söker oss in i gruslandet på en smal, dammig avstickare.

Livet i öknens är faktiskt ganska bekvämt. Speciellt om man har villan med sig på släp.

”Hjulspåren såg ut att vara gjorda av Caterpillars största gruvmaskin”

Vägen upp överträffade alla förväntningar. Landskapets palett gick sakta över från öknens gulaktiga mot bergens gröna färg och den svarta "asfaltsormen" vi färdades på var relativt nylagd och oförskämt lite trafikerad.

Vägen vi valt såg till en början väldigt jämn, bred och stabil ut men ju längre in vi kommer desto större blir groparna och desto smalare blir vägen. De sista 50 metrarna förbi husbilarnas basläger och fram till det ställe vi bestämt oss för att fotografera tog lika lång tid att forcera som den sträcka på 2 km vi avverkat från stora vägen. Allt ska ju vara så stort i Amerika och detta gäller även grusvägarnas typiska tillkortakommanden. "Potthålen" var cirka 50x50 cm och minst lika djupa. Hjulspåren såg ut att vara gjorda av Caterpillars största gruvmaskin och dikena vid sidan av vägen liknade avgrunderna vid världens kant. När vi krånglat oss fram till en öppen plats med perfekt motljus och vackra kullar i bakgrunden begav vi oss till

fots tillbaka till "lägret". Vi hade redan presenterat oss när vi passerade första gången och när vi nu kom gående tillbaka var de säkra på att vi kört fast. När det gick upp för alla att så icke var fallet syntes en viss besvikelse i deras dammiga ansikten. Den förbyttes dock snart i glad gästvänlighet och vi blev bjudna att slå oss ner vid elden och hugga in på varsin korv. Eftermiddagen ägnades åt husesyn i de portabla hemmen, motorsnack och en hel del dammsprutande ökenkörning. Att personerna i lägret trivdes ute i öknen gick inte att ta miste på och vi kunde inte klandra dem. För alla som gillar att köra off-road på två eller fyra hjul måste detta vara himmelriket på jorden. När solen försvunnit ner bakom kullarna och vi tagit

farväl av alla i lägret satte vi av mot Bakersfield för att hitta ett hotell för natten.

På schemat följande dag stod att fotografera och rent fysiskt uppleva Joshuaträd samt eventuellt damma ner bilen på någon enslig grusväg. För den första uppgiften hade vi fått klara vägbeskrivningar och hade inga problem att hitta. Platsen såg ut som vi hade fått den beskriven och den var precis som det hade sagts väldigt speciell. En ganska nylagd väg som spikrakt klöv en skog av Joshuaträd. Raksträckan var säkert 15 km lång och hade svag uppförslutning från slätten till bergen. Det fanns inga synliga hastighetsskyltar uppsatta och inte en bil i sikte. Faktum var att vi under hela den förmiddagen inte såg mer än två bilar.

När vi kände oss färdiga började vi, numera vår vana trogen, att leta oss in i bushen. Vi trixade oss in bland buskar och träd på en smal grusväg. Vi backade och körde runt, pallade upp och svettades tills vi kommit till en glänta som vi ansåg alldeles ypperligt skulle exemplifiera den miljö vi befann oss i. Vi omgavs nu av kaktusar, Joshuaträd och torra buskar. Marken var täckt av uttorkat gräs och sand. Det var kanske inte det vackraste vi sett men det var nog ett av de märkligaste ställen vi varit på. Att något överhuvudtaget kunde växa här kändes otroligt. Ändå kändes allt så levande.

Joshuaträden som spränger upp ur den torra marken lite överallt här ute tillhör yucca-familjen och kan bli upp

Nercabbat mitt i vintern bland Joshua trees, kaktusar och sand.

Med dammet virvlande bakom oss och en oändligt utsträckt väg framför vindrutan känns livet verkligen tätt inpå.

Direktkontakten med underlaget, responsen i nedväxlingen, ljudet av boxersexans frustande kraftansträngningar, allt det som man förknippar med körglädje i allmänhet och Porsche i synnerhet finns i Boxstern.

till 12 meter höga. De exemplar som vi såg var sällan över tre meter. Med sina gröna armliknande grenar sticker träden ut och skänker välbehövlig färg i den annars homogent gulaktiga öknen.

Klockan började närma sig halv tre när vi var klara med fotograferingen och det var hög tid att planera nästa drag. Vi tog oss tillbaka till stora vägen och bestämde oss för att ta första möjliga grusväg som såg ut att vara körbar och följa den. Efter att ha ratat några tillsynes okörbara alternativ hittade vi ett lämpligt objekt. Vi körde försiktigt upp över kanten och över det lilla dike som skilde vägarna åt. Framför oss låg nu en relativt rak grusväg med viss växtlighet i mitten. Vägen försvann upp över ett krön någon kilometer bort och lockade till äventyr. Med dammet virvlande bakom oss och en oändligt utsträckt väg framför vindrutan känns livet verkligen tätt inpå. Direktkontakten med underlaget, responsen i nedväxlingen, ljudet av boxersexans frustande kraftansträngningar, allt det som man förknippar med körglädje i allmänhet och Porsche i synnerhet finns i Boxstern. Vi stannade till på höjden där vägen vek ner i nästa dal och beskådade omgivningarna.

Öppna vidder av gulrött grus och damm som badade i den låga eftermiddagssolens mjuka sken. Ännu en ny sida av Kalifornien. Vid horisonten syntes bergen som skiljer storstaden Los Angeles från de öde öppna vidderna. Imorgon skulle vi tillbaka till civilisationen bakom bergen för att flyga hem. Tanken kändes inte så lockande. Vi hade blivit tagna av öknens karga charm och passionen verkade intensifieras för varje minut. Fast beslutna om att ta väl vara på vårt sista dygn tog vi åter plats i ”cockpit” och dammade iväg längs vår senaste favoritväg. Att vi senare var tvungna att vända för att hinna checka in på lämpligt hotell innan det blev alltför sent spelade ingen större roll. Vi hade kört genom öknen med solens sista strålar i ryggen

och vi hade varit nöjda med vår dag.

Nästa dag började som vanligt i ottan för att vara på plats när solen gick upp. Vi rullade på låga varv ut från hotellparkeringen och ner längs huvudgatan som låg tyst och öde. Om en timme skulle solen vara uppe och om ytterligare någon timme skulle här vara fullt med bilar och människor. Nu var de enda trafikanterna två trötta, dammiga svenskar och en äldre herre på cykel. Vi styrde upp på väg 58 med riktning söderut för en sista tur i öknen. Minuterna passerade och trafiken tätnade men natten ville inte riktigt släppa taget. Efter ytterligare 20 minuter förstod vi varför. Det skulle inte bli någon sol idag. Åtminstone inte någon soluppgång. Grådassiga moln täckte himlen och att cabba ner och bege sig ut på roadtrip i det här vädret kändes meningslöst. Vi bestämde oss istället för att svänga av vid nästa samhälle för att få i oss lite frukost. Vi tittade på kartan och fann att Little Rock förmodligen var det som låg närmast. Lite deppade över vädret och utsultna och dammiga som två gamla kofösare svängde vi in på parkeringen till den första diner vi såg till i byn och parkerade mellan två pick-ups av amerikanskt mått.

Vi blev sittande ganska länge med Felix den morgonen. Han hade inte speciellt bråttom och även om vi till en början kände en viss stress inför vårt uppdrag blev vi snart invaggade i den lugna atmosfären som bara återfinns på små matställen ute på landet. Little Rock i Kalifornien eller Ytterhogdal i Härjedalen spelar mindre roll. Lugnet, de vänliga men sträva ortsborna, de stressade turisterna, originalen och pilsnergubbarna. Allt finns där. Jorden runt.

Det gäller bara att ta sig tid och bromsa in ibland för att märka att vi inte är så olika ändå, vi människor.